

Mit akar Isten munkálni a nehézségek által?

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2020. szeptember 20, Nagyvárad

János 21; Galata 2,11-15; 1Mózes 45

Szeretünk hallani Izsák Istenéről – mert Izsák mindent készen megkapott. Nem kellett erőfeszítéseket tennie ahhoz, hogy kapjon valamit, egyszerűen minden fel lett kínálva számára. Felesége például meddő volt, de Izsák imádkozott, és gyermekei születtek. Nem volt semmilyen gondja. Nagyon sok testvér szereti a hitéletnek ezt az oldalát, amelyet Izsák Istenében mutat be az Ige. És vannak, akik inkább ezt a részét hangsúlyozzák a dolgoknak; hogy mit kaptunk Krisztusban. Ez azonban együtt jár a másik oldallal, amelyet a Biblia Jákób Istene által mutat meg. Amikor ugyanis Isten munkálkodni kezdett Jákób életében, Jákób találkozott valamivel – ami nem volt más, mint az ő természeti ereje: az ő eszessége; az, ahogyan a dolgait intézte. Azután Isten kezelésbe vette, különféle módokon foglalkozott vele, és ez a folyamat innentől kezdve egész életén át tartott; hogy végül megtörténjen, amit olvastunk róla: hogy megváltozott, átformálódott.

Erről a két dologról a Biblia úgy ír, hogy megkapjuk az Úrtól a kegyelem ajándékát, de amikor ezt kapjuk, az életünkben ez együtt jár a Szent Szellem munkájával. Ez a kettő kéz a kézben jár. És vannak nehéz dolgok. Például Péterre gondolok, akit az Úr sokat fegyelmezett. Elgondolkoztam azon, hogy amikor a testvérek beszélnek róla a János 21-ben, akkor azt mondják, hogy Péter helyre lett állítva akkor a tanítványok előtt, és újra fel lett emelve, de megláttam ennél valami többet: ott Péter új megbízatást kapott. Korábban elhívta őt az Úr, és azt mondta neki: „Kövess engem, és emberhalásszá teszek!” De ott, az élete minden csődje után, az Úr megjelent, és azt mondta: „Tápláld az én juhaimat!” Ezt a megbízatást kapta tehát Péter ott, a Tibériás-tengernél.

Mindazok után, ami vele történt, minden áldás és minden csőd után, ami az életében bekövetkezett, mi azt mondtuk volna, hogy a dolgok végül leülepednek, és ezután minden nagyon jó lesz, Péter pedig szépen halad előre. És mégis, azt mondja Pál a Galata 2,11-15-ben: „Amikor pedig Kéfás Antióchiába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mert rászolgált a feddésre. Mert mielőtt néhányan odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett, amikor pedig azok megérkeztek, visszavonult és elkülönült, mert félt a körülmetélkedésből valóktól. És vele képmutatószkodott a többi zsidó is, úgyhogy Barnabás is belesodródott képmutató magatartásukba. De amikor láttam, hogy nem járnak egyenesen, az evangélium igazságának megfelelően, mindnyájuk előtt azt mondtam Kéfásnak: Ha te zsidó létedre pogány módra, nem pedig zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?” Pétert meg kellett tehát ítélni. Akkor Pál eléje állt, és ezt mondta neki, amit felolvastam. És Péter meg tudott alázkodni, és meg tudott változni.

Vannak dolgok, amelyeknek meg kell változniuk. Mindnyájunknak vannak ilyen dolgaink, amelyeknek meg kell változniuk. Megkérdeztem egyszer egy testvért, aki már senkire sem hallgatott: Testvér, van valaki ezen a földön, aki, ha azt mondaná, hogy tévedsz, te hallgatnál rá? Tudjátok mit mondott? Nincs senki!

Ezek a dolgok Péterrel pünkösd után történtek. Miután ő a tizeneggyel együtt felállt, és nagy bátorsággal szólt Isten kegyelméről, és mégis egy adott pillanatban megítélni való dolgot tett, úgy mi is néha megítélnivalók vagyunk. Szükséges, hogy meg legyünk dorgálva, rendre legyünk utasítva. Mert a

Szent Szellem fegyelmezése helyet készít az életünkben Krisztus számára.

Ha nem lenne ez a fegyelmezés, és az Úr nem tartana számon, és nem jönne, hogy foglalkozzon az életünkkel, akkor olyan emberek maradnánk, akik végül semmiképpen nem úgy néznének ki, ahogy kellene, hogy kinézzünk. Ezért volt, hogy amikor az Úr elkezdett Jákóbbal foglalkozni, és elkezdett munkálkodni lassanként az életében, mindenféle helyzetek álltak elő. Tizenhárom évig nem mutatta meg Isten Jákóbnak, hogy József nem halt meg! Tudjátok miért nem mutatta meg? Mert Jákób kesergett; sajnálta, gyászolta a fiát. Nagyon szerette Józsefet. Különleges ruhát készített neki. Olyan volt, mint akit elsőszülöttnak tekintenek – Isten pedig elvette őt. És nem mondta meg neki, hogy él. Legalább tizenhárom évig hagyta, míg visszajöttek Egyiptomból a fiai, és hozták a bizonyítékot, hogy József él. És Isten hagyta őt. Tudjátok miért hagyta? Mert azt akarta, hogy Ő legyen az első helyen Jákób életében. Végül elvette Benjámint is egy rövid időre. És az Úr így könyörült Jákóbon. És így könyörül rajtunk is, mert Ő nem ad magyarázatot a dolgokra, amik velünk történnek, ha csak a dolgokra összpontosítunk. Jákób is összpontosíthatott volna a dolgokra – ahelyett, hogy azt kérdezné: Miért van ez? Mit akar Isten munkálni mindezek által?

Neki sokkal nagyobb céljai vannak. És Jákóbbal az volt a célja, hogy Izráellé legyen; és miután Izráellé lett, Isten utána is kézben tartotta, foglalkozott vele, hogy az élete végén ez az ember valóban Istent mutassa be. Isten szeretettel teljes irántunk. És valóban munkálkodni akar az életünkben, és foglalkozik velünk. És Ő munkálkodik akkor is, amikor mi nem látjuk, nem tudjuk, mit munkál, de Ő végzi munkáját. Munkálkodik éjjel és nappal az életünkben. És nagyon kínos helyzetekbe tesz, éppen azért, hogy megalázzon bennünket, hogy Benne bízzunk. De minden dolog oda hat, hogy a mi természetes erőnket megsemmisítse. Mert mindnyájan erősek vagyunk, nagyon erősek, és bárhogyan szeretnénk megváltozni, nem tudunk, csak abban a mértékben, ahogyan Isten munkálkodik, és összetöri a mi természetes erőnket. Ő hűséges. Jákób Hatalmasának nevezi az Ige. És ha Jákób Hatalmasa a neve, ez bizalmat ad nekünk, hogy Ő foglalkozik a mi életünkkel is.